

מעדני אשר

גיליון ת"ט
(שנה ט')
פרשת חוקת תשע"ב

י"ל ע"י
מכון "מעדני אשר"

הודעה משמחה

אפשר לשמוע שיעורים מ"מעדני אשר" ע"י מערכת קול הלשון 03-6171111
לאידיש 12-311 ללשון הקודש: 111-47

איזה היתר יש לתלמידי חכמים לישון בלילה עם נעליים הרי איתא בגמ' שזה סכנה?

בפרשתן י"ט י"ד זאת התורה אדם כי ימות באהל.
איתא בגמ' ברכות ס"ג ע"ב ב' אמר ריש לקיש אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל.

הנה הבית יוסף אור"ח סימן ש"ז ד"ה ולצורך מצוה כתב בשם ספר התרומה סימן רמ"ג שמנעל של תלמידי חכמים שקושרין בחוזה רצועות מנעליהם ולומדים בלילות ואינם חולצים מנעליהם כי אם משבת לשבת אסור לקשור בשבת.

גם להקשות: איך מותר לתלמידי חכמים לישון עם נעליים, הרי מבואר בגמ' יומא ע"ה ע"ב אמר שמואל מי שרוצה לטעום טעם מיתה ישנן עם הנעליים, ומשמע שם בגמ' דזה אסור דאמרין שם דאין יכול להיות שתיוקת לובשים נעליים מערב יום כיפור וישנים עם זה, א"כ איך מותר לתלמידי חכמים לישון עם נעליים, כך מקשה הרשב"י יומא ע"ה ע"ב, וכן באוצר יד החיים סימן צ"ז, ובשו"ת פאת שדך סימן ל"ז, ובלקוטי מהרי"ח סדר קריאת שמע של המטה.

איכא כמה תרוצים:

- זה כונת הגמ' אין אדם עומד על דברי תורה אלא א"כ ממית עצמו עליה, היינו שמיגע עצמו וישן כל השבוע עם המנעלים וטועם טעם מיתה וע"י כן זוכה ועומד על התורה, כך תירץ בספר אוצר יד החיים סימן צ"ז, וכן בלקוטי מהרי"ח סדר קריאת שמע של המטה, וכן תירץ הדברי יציב, מובא בקובץ הנפלא מחוקי תורה אייר תשע"ב ע"מ כ"א הנה"א, שיצא לאור ע"י מרכז התורה החרדית צאנז.
 - לא נאסרה שינה בנעליים אלא בשינת קבע ולא עראי, ותלמידי חכמים לא היו ישנים שינת קבע משבת לשבת, ולכן לא היה להם אסור, כך תירץ בשו"ת פאת שדך סימן ל"ז, וכן בלקוטי מהרי"ח.
 - כיון דהא דאין חולצים את הנעליים כדי שלא יהא ביטול תורה, א"כ שומע מצוה לא ידע דבר רע, כך תירץ בחשוני חמד יומא ע"ה ע"ב.
- ובשם צ"ח יודו האתנים חלק ב' ע"מ קמ"ג כותב שמרן הדברי חיים מצאנז ז"ע כל פעם שהלך לישון אפילו לכמה רגעים הפשיט את הגרביים אף שהיה לו יסורים בכל פעם שהוריד את זה, משום שסבר דמה דאמרין בגמ' שהישן בנעליים יש בזה טעם מיתה, נאמר גם על הגרביים, ובעצם הלכה שאסור לישון עם נעליים, הקשה בעין אלהו יומא ע"ה הרי שינה עצמה היא אחד משישים במיתה כמבואר בגמ' ברכות נ"ז ע"ש מה שתיירץ.

איך יכול להיות שרק אחד מאלף אברכים נעשה מוראה הוראה הרי איתא בגמ' יענת ולא מצאת אל תאמני?

מגמ' הנ"ל חזינן דאין דברי תורה מתקיים, אלא א"כ ממית עצמו עליה בלי ביטולים.

הנה בשו"ת כתב סופר אורח חיים סימן כ' הקשה: על הא דאמרין במדרש ויקרא רבה ב' א' על הפסוק קהלת ז' כ"ח "אדם אחד מאלף מצאתי" אלף נכנסים לבהמ"ד ואחד יוצא מהן להוראה, והדבר מתמיה על מה ולמה יצא רק אחד מני אלף להוראה, והא אמרו חז"ל מגילה ו' ע"ב יענית ולא מצאתי אל תאמני.

ומתיר: בגלל הנשים שמזיקין בעליהן לפקח על מאכלות הבית וצווחים עליהם הן הן ואינם רוצים להסתפק במעט אשר יכולות הן לשאת במעשי ידיהן, ולכן כמעט אין בעליהם יכולים להשלים נפשם כראוי עד שיהיו ראוי להוראה, וזהו שאמר קהלת אדם אחד מני אלף מצאתי אלף נכנסים לתלמיד וא' מהם ראוי להוראה, וכתב טעמו בצדו מפני שאשה בכל אלה לא מצאתי שתהיה לאחד מאלף אשה הראויה לו.

ובטורי זהב אור"ח סימן ב' ס"ק ו' כתב על הא דאיתא בגמ' פסחים מ"ט ע"ב ולא ישא בת עמי הארץ, ועל בנותיהן הוא אומר ארור שכב עם כל בהמה, ופירש רש"י שדומות לבהמה שאין להם לב להבין כי חייך ואורך ימך, וכותב הטורי זהב ונראה לי פירוש לדבריך, דטבע הנשים שיבטלו בעליהם מתורה בשביל שהם סוברים שמכאן זה יתעסקו בסחורות ויהא להם טובות עולם הזה ועולם הבא, משא"כ אם יעסקו בתורה לא יהיה להם רק עולם הבא לחוד, ובאמת אינו כן אלא היא חייך בעולם הזה, ואורך ימך בעולם שכולו ארוך.

מעדני אשר: לפי הנ"ל נראה לי ליישב קושיא חמורה שהקשו אחרונים בשו"ת צבי תפארת לבעל הדרכי תשובה סימן פ', וכן בשו"ת התעוררות תשובה בא"ע סימן ג' על הא דאיתא בגמ' פסחים מ"ט ע"א ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמוד חכם, דיש להקשות איך מותר לעשות כן, הא קימ"ל דאסור לבזבז במצוה יתור מחומש, לפי הנ"ל אתי שפיר דהרי איתא בפוסקים שיהא מקובצת כחובות נ' ע"א, וכן החפץ חיים בספרו לקוטי הלכות יומא ל"ה ע"ב, ובספרו אהבת חסד חלק ב' פרק כ' ס"ק ד' ובטעם הדבר עיין ספר מעדני אשר פרשת ויצא תשע"א דעל מצות תלמוד תורה צריך לבזבז כל נכסיו, א"כ בת תלמיד חכמים זה סיבה להצלחה בלימוד, חייב לבזבז כל נכסיו.

גליון זה נודב ע"י ידידינו העומד לימין המערכת מיום הקמתו הרבני הנגיד הנכבד הרב משה רייך שליט"א ירושלים

ולרגל שמחת בית צדיקים

שמחת אירוסים נכדו בכורו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
הבחה"ח המופלג בתורה וביראת שמים הרב חיים משה שליט"א
בן לבנו בכורו ותביכו הגאון העירי רבי יחזקאל שרגא ברוך הלבשרטאם שליט"א
רב העציר דקרית צאנז נתני'
עכ"פ בת הרה"צ רבי נחמן בירדמן שליט"א

לרגל יומא דהלולא רבה של הגאון הקדוש שר התורה מנורה הטהורה

רבי יקותיאל יהודה הלבשרטאם ז"ע
בעל הדברי יציב מצאנז החל בט' תמוז
יהא רעוא שזכותו הגדולה של בעל ההילולא תגן עליו ועל בני ביתו
ויוצי"ח להתברך בשפע חיים ברכה והצלחה

גליון זה נודב ע"י ידידינו הרבני הנגיד הנכבד הרב שלמה אשר טאובר שליט"א וינה

ולרגל שמחת בית צדיקים

שמחת אירוסים נכדו בכורו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
הבחה"ח המופלג בתורה וביראת שמים הרב חיים משה שליט"א
בן לבנו בכורו ותביכו הגאון העירי רבי יחזקאל שרגא ברוך הלבשרטאם שליט"א
רב העציר דקרית צאנז נתני'
עכ"פ בת הרה"צ רבי נחמן בירדמן שליט"א

לרגל יומא דהלולא רבה של הגאון הקדוש שר התורה מנורה הטהורה

רבי יקותיאל יהודה הלבשרטאם ז"ע
בעל הדברי יציב מצאנז החל בט' תמוז
יהא רעוא שזכותו הגדולה של בעל ההילולא תגן עליו ועל בני ביתו
ויוצי"ח להתברך בשפע חיים ברכה והצלחה

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנדיב הנכבד הרב שלמה דוד דייטש שליט"א מנהל מלון גלי צאנז

ולרגל שמחת בית צדיקים

שמחת אירוסים נכדו בכורו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
הבחה"ח המופלג בתורה וביראת שמים הרב חיים משה שליט"א
בן לבנו בכורו ותביכו הגאון העירי רבי יחזקאל שרגא ברוך הלבשרטאם שליט"א
רב העציר דקרית צאנז נתני'
עכ"פ בת הרה"צ רבי נחמן בירדמן שליט"א

לרגל יומא דהלולא רבה של הגאון הקדוש שר התורה מנורה הטהורה

רבי יקותיאל יהודה הלבשרטאם ז"ע
בעל הדברי יציב מצאנז החל בט' תמוז
יהא רעוא שזכותו הגדולה של בעל ההילולא תגן עליו ועל בני ביתו
ויוצי"ח להתברך בשפע חיים ברכה והצלחה

מת לאחר שקברו אותו האם מותר ליהנות ממנו

מפני שנעשית מצוותו?

בפרשתו כ' א' ותקבר שם מרים.

בגמ' סנהדרין מ"ז ע"ב, וכן ע"ז כ"ט ע"ב, וכן קימ"ל יור"ד סימן שמ"ט ילפינן מכאן דמת אסור בהנאה, דילפינן בגזירה שוה שם שם מעגלה ערופה, מה התם אסור בהנאה אף כאן.

קימ"ל דצריך לקבור את המת, וילפינן בגמ' סנהדרין מ"ז ע"ב מפסוק דיש חיוב לקבור מת.

ובספר מעדני אשר פרשת חוקת שנה חמישית **הבאתי קושיא בשם אחרונים:** מדוע צריך קרא דיש חיוב לקבור מת, הרי כיון דקימ"ל דמת אסור בהנאה כמבואר בגמ' סנהדרין מ"ז ע"ב והרי קימ"ל תמורה ל"ג ע"ב דאיסורי הנאה טעונים קבורה, א"כ ידעינן דמת טעון קבורה, ומדוע צריך קרא מיוחד, ותרצתי בשבעה אופנים ע"ש.

הנה איתא בגמ' תמורה ל"ג ע"ב הנשרפין אפרן מותר ונקברים אפרן אסור.

והקשו בתוס' שם צריך עיון טעמא מאי, אומר מורי הרמ"ר דנשרפין כיון שצוה הכתוב לשורפן אחר שעשה כאילו נעשית מצותו, ואין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו, ה"נ כיון שנעשית מצותו הלך אסוריה והא דאמר אשירה אסורה לעולם אף על פי שהזיק הכתוב לשורפה דברים י"ב היינו משום דכתיב שם י"ג לא ידבק בידך מאומה מן החרם, אבל הנקברין דלא הטעין הכתוב לשורפן, משוך איסוריהו לעולם.

יש להקשות: מדוע איתא בגמ' תמורה ל"ג ע"ב שמת אפרו אסור, הרי שם יש חיוב קבורה מן התורה דכתיב כי קבור תקברנו, א"כ מדוע אין אפרו מותר, הרי ברגע שקברו אפרו מותר, כך מקשה במנחת חינוך מצוה קמ"ו ומניחו בצ"ע.

וכן הקשה בשו"ת נודע ביהודה מהדורה קמא יורה דעה סימן צ' דמת שמצוה לקברו, ראוי להיות אפרו מותר, והרי הוא דומה לנשרפין שג"כ נעשה מצותו, ומדוע אפרו אסור.

ומתקן: הא ליתא שהנשרפין מצות שריפתן משום איסור דידהו, ולכך כשנשרפו אמרינן כבר נעשית מצותו, אבל מת מצות קבורתו משום בזיונו ולא משום איסורו, ולכך לא שייך בו נעשית מצותו.

ובשו"ת מהר"ם שיק אור"ח סימן ר"ח בסוף ד"ה ועתה אבא לבאר דן עפרן כתב דלכן אפרו של המת אסור בהנאה אע"ג דנעשית מצוותו, כיון דאיסור הנאה של מת, ילפינן מעגלה ערופה, והרי מבואר בגמ' פסחים כ"ו ע"א דבעגלה ערופה אף שלאחר שנעשית מצוותו אסור, א"כ ה"ה אפרו של מת.

וכן בכלי חמדה פרשת חיי שרה בד"ה ובזה אתי שפיר ע"מ כ"ז **כתב דקושיא זו מופרד:** דברור הדבר שלא שייך סברת התוס' אלא אם החיוב שריפה מחמת איסורי הנאה ואמרינן כיון דאמרה תורה לשרוף את האיסורי הנאה הזה, הרי בזה נעשית מצוותו פסק איסורי הנאה ממנו, משא"כ במת כזה שחייב לקברו אינו מחמת איסורי הנאה שבו, אלא מגזירת הכתוב דכי קבור תקברנו, ומצד איסורי הנאה שבו אין בו מפורש חיוב קבורה, א"כ לא שייך בזה נעשית מצוותו, ועיין בטוב טעם ודעת להגאון רבי שלמה קלוגר יור"ד סימן רפ"ה שדן באריכות במי בנקבר אם שייך לומר בזה שנעשית מצוותו ואין חיוב לקבור עוד הפעם.

האם יש איסור או סכנה ללבוש מנעלים שהלך בו המת?

יש לחקור מנעליים שהיו למת בעת פטירתו האם מותר ללבוש או דילמא אסור.

מעדני אשר: קימ"ל יורה דעה סימן שמ"ט ס"ק ב' נויי המת המחוברים בגופו, כגון פאה נכרית וכיוצא בה, אסורים כמו המת עצמו קשורים בשערות גופן, אבל אינן קשורים, מותר, ולכן מותר ליטול טבעות שבידם של מתים, וכיוצא בזה, א"כ לפי זה מנעליים של מת אינם אסורים בהנאה.

אבל איתא בספר חסידים ס"ח תנ"ד וז"ל לא יעשה אדם צדקה בדבר שיש בו סכנה, לאחד ניתנו לו מנעלים של מת, ורצה לתת אותם לעני, אמרו לו ואהבת לרעך כמוך, אלא תמכרם לנכרי שלא יבא לידי סכנה שום יהודי ויתן המעות לעני, חזינו מדבריו דאיכא **סכנה ללבוש מנעלים של מת.**

ובשו"ת בית דור סימן קמ"ח כתב דמקורו מהא דאיתא בגמ' חולין צ"ד ע"א ת"ר לא ימכור אדם לחבירו סנדל של מתה בכלל של חיה שחוטה, מפני ב' דברים אחד מפני שמתעהו, ואחד מפני הסכנה, וברש"י **שמא מחמת נשיכת נחש מתה והארס נבלע בעור.**

ויש שכתבו דטעות סופר יש בספר חסידים וצריך לכתוב מנעלים של מתה דהיינו בהמה מתה דהגמ' מיירי בבהמה מתה, אבל נעליים של אדם ליכא איסור.

ובשו"ת שבט הלוי חלק ד' סימן קנ"ב ס"ק ב' כתב דמשמעותו דוקא מנעלים של מת ור"ל מה שהמת היה נועל בשעת פטירתו, אבל מה שהיה מת הולך בהם פעם או הרבה פעמים בעת שעדיין הולך ובא בחיים לא נשמע כלל מדברי הספר חסידים שאסור.

האם מותר לעשות תמונה ממת?

יש לחקור אדם שקשה לו פרידתו מן המת ורוצה תמונה מן המת האם יש איסור לצלם.

הנה בשו"ת שיח יצחק יור"ד סימן תס"ג דן בזה ומביא בשם שו"ת הגאון מתא דירושלים שכתב שם, וז"ל היה רע עלי המעשה מה שעשו בק"ק סערדאהעלי שלאחר שמת הגאון רבי יהודה אסאד זצ"ל, היה מעמידין אותו וציירו אותו למען יוכלו למכור צורתו ועבירה גדולה היא דמת אסור בהנאה, וכתב דראיה בעלמא אין חשוב נהנה מן המת גופא.

וכעין זה כתב בשו"ת חלק לוי סימן קכ"ה דמותר לצלם המצבה ולהסתכל בזה אע"פ שהוא אסור בהנאה, משום דהסתכלות לא הויא הנאה דקול ומראה וריח אמרינן בגמ' פסחים כ"ו ע"א דאין בהם משום מעילה, ואע"פ דאיסורא איכא ה"מ בהקדש, אבל בשאר מילי אפילו מדרבנן מותר.

ובשו"ת שיח יצחק מסיק דאסור, ומביא מהפלתי בספרו בינה לעתים בפ"ב מהלכות יו"ט שנשאל מבעל שמחת הנפש ז"ל על אחד שרצה לסבב עם נפל שהיה לו צורה משונה כדי להראות חזותו לרבים שיתנו לו פרוטות והשיב לאסור דמת אסור בהנאה, חזינו דיש לאסור אף ראיה, וי"ל דשאני התם דהיה מקבל כסף בשביל המת.

ובספר מעדני אשר חוקת שמת תשס"ז הבאתי מהרבה פוסקים דבכל איסורי הנאה ליכא איסור להסתכל עליהם, דאע"ג דאמרינן תוספת שבת כ"א וכן פסחים כ"ז תוס' סוכה נ"ג, דקול ומראה וריח דאין בהם משום מעילה, אבל איסורא איכא, הני מילי בהקדש דחמור, אבל בשאר מילי אפילו מדרבנן מותר.

האם יש איסור להניח אוכל בכיס

או תחת הכרית כשיושן בלילה?

בפרשתן י"ט י"ד זאת התורה אדם כי ימות באהל.

קמ"ל יור"ד סימן קט"ז ס"ק ה', ומקורו מגמ' פסחים ק"ב אסור לאדם לאכול אוכלים שהיה מונחים תחת המיטה, משום דשורה עליהם רוח רעה.

ובתורת חיים ב"ב נ"ח ע"א וכן בשבועות ט"ו ע"ב, כתב בטעם הדבר שאסור להניח מאכלים תחת המיטה: וז"ל לפי שהשינה אחד מס' במיתה, כמבואר ברכות נ"ז ע"ב כיון דנשמתו יוצאת ולהכי רוח טומאה שריא על אדם בשעת שינה, וזה טעם נטילת ידים שחרית, וכשהוא מאהיל בשעת שינה על האוכלין, הרי הן כאילו באהל המת ושריא עליהן רוח טומאה.

הנה נחלקו הפוסקים האם בדיעבד מותר לאכול אוכלים שהיו תחת המיטה: השבות יעקב סובר חלק ב' סימן ק"ה, דדין הנ"ל נאמר לכתחילה, אבל בדיעבד אינו נאסר.

אבל החיד"א בספרו שו"ת ברכה יור"ד סימן קט"ז ס"ק ה', סובר שאף בדיעבד אסור.

והדברי יציב יור"ד סימן ל"א החמיר מאוד בזה אפילו בדיעבד, כיון שיש הרבה פוסקים שמחמירים.

ושמעתי מהגאון רבי שלום אינברגר שליט"א דומ"צ דחסידים צאנו ירושלים שטוב להחמיר, משום שאינו כדאי להתעסק עם רוח רעה אפילו בדיעבד.

יש לחקור מי שהיה לו אוכלין תחת הכרית האם שורה עליו רוח רעה או דילמא בכהאי גוונא אין שורה רוח רעה.

וכן יש להסתפק במי שיש לו אוכל בכיס בעת שינה האם נמי שורה עליו רוח רעה או דילמא בכהאי גוונא אין שורה עליו רוח רעה.

הנה בשו"ת עין יצחק אור"ח סימן כ"ד אות ט' מביא ראייה לשיטות שאוכלין שתחת המיטה אינם נאסרים בדיעבד: מהא דאיתא במדרש איכה פרש"א אות כ"ב דחמת משמש שני דברים, נותן בה קמח ונותנה תחת ראשו, הרי לנו דאינם נאסרים בדיעבד, ואין לחלק בין מראשותיו לתחת המיטה, חזינן דסבירא ליה דאין לחלק בין המקומות.

ובשדה חמד מערכת הלמ"ד כלל קמ"א ע"מ 144 תמה עליו: וז"ל ולעניות דעתי הוכחותיו אינם מוכרחות, דמה שהביא מהמדרש רבה, מאן קאמר שהחמת עם הקמח נותן תחת ראשותיו, הלא קאמר רק שיש לו לו לשמש לשני דברים ואו או קתני, ועוד דהתם הוא לכתחילה, ומה שכתב ואין לחלק בין תחת מראשותיו לתחת המיטה: בודאי יש לחלק, ולא כמו שהבין בעין יצחק דבשינה תליא מילתא דאז שורה רוח רעה על האדם ושורה גם על האוכלין, ולכן כתב דאין לחלק, דבש"ס וכל הפוסקים כתוב תחת המיטה, משום דקיבלו דשם שורה רוח רעה כמו שאמרו לנכנס לבית הכסא צריך ליטול ידיו לקצת פוסקים אף אם לא עשה צרכיו משום דשם שורה רוח רעה, והוא הדין להכא ואין חילוק בין ביום לבלילה, וכן משמע קצת מהא דאמרין בגמ' ב"ב נ"ה מטה של תלמידי חכמים כיצד כל שאין תחתיה אלא סנדלים, משמע דשום אוכל לא היה מונח שם בין ביום ובין בלילה.

וכן כתב בשו"ת שלמת חיים סימן כ"ז דאם יש לו אוכלין בכיס בעת שינה, מן הסברא ליכא קפידא ואין רשות לרוח רעה כי אם דווקא תחת המיטה, מפני שאין זה מקום להצניע, וכן כתב בספר מזמור לדוד סימן קט"ז, וכן בספר שו"ת קב חיים סימן מ"ב בשם המהרש"ם.

מדוע אין נוהג מצות פרה אדומה בזמן הזה?

בפרשתן י"ט ב' ויקחו אליך פרה אדומה.

הנה כתב בספר החינוך מצוה שצ"ז שפרה אדומה נוהגת בארץ ישראל בזמן הבית.

ובשו"ת דברי יציב חו"מ סימן קכ"א נשאל מדוע אין פרה אדומה בזמן הזה.

והנה כמה טעמים:

א. דבעינן מוסרי' ד' וההוא אל נוכח פני אהל מועד, וזה ודאי מעכב כמ"ש במשנה פרה פ"ד מ"ב הזה ולא כיון כנגד הפתח פסולה, וגם השחיטה כנגד הפתח מעכבת כמ"ש בגמ' זבחים ק"ג ע"א שנאמר ושחט והזה מה הזאתה כנגד הפתח אף שחיתתה כנגד הפתח, וכן השריפה עיין שם בתורה שנאמר וברע"ב שם ב"ד' חוץ מגתה וכן מבואר ברמב"ם פ"ד מפרה ה"ה. ובמנחות כ"ז ע"ב שלא מכוונות לרמב"ם בפרה ופרש"י שלא כיון כנגד פתחו של היכל פסולות דכתיב בה חוקה ואל נוכח.

ב. שהרי צריכים להפריש כהן השורף ללשכה שעל פני הבירה וכו' פ"ה פ"ג ס"א ויליף לה בריש יומא מכאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם, ובמלואים כתיב שנצטוו לפרוש מבתיהם שבעת ימים כדכתיב ויקרא ה' ליה ופתח אהל מועד תשב וימס ולילה, ועיי"ש בדף ג' ע"ב בפלוגתא דר"י ורשב"ל [א"ל רשב"ל לר"י אי מה מלואים כל הכתוב בהן מעכב בהן וכו'], ובפמ"ש לרמב"ם בפרה שם ובתוס' ישנים בדף י' ע"א ב"ד' חוץ, ואפשר דר"י דיליף ממלואים זה לעיכובא.

ג. לשיטת תנא קמא פרה פ"ד מ"א, וכן ביומא מ"ב ע"ב דבעי דייקא כהן גדול, וממילא אי אפשר בזמן הזה, שהרי מינוי כהן גדול על ידי סנהדרין כמ"ש הרמב"ם בפ"ד מבלי המקדש ה"ו, והוא מתוספתא סנהדרין פ"ג ה"ב, ויל"ע מ"ש התוס' ביומא י"ב ע"ב ב"ד' כהן מהירושלמי.

ד. הרי בעינן ואסף איש טהור, ובעינן והזה הטהור על הטמא, וכשיתגלה מלך המשיח אולי יתברר מי שאינו טמא על ידי אליהו או על ידי נביא, כמו בבית שני על המזבח עיין זבחים דף ס"ב ע"א, דכולנו טמאי מתים רק על דרך הספק, עיי"ש אריכות נפלאה מאוד.

משיב כהלכה

מפורסם ומוכר בע"פ יחידים הרב מרדכי זיסקין הגר' שליט"א ברוקלין

- 1 קידושין בהנאה דלמיתה טן דו. צ"ע מדוע האשה צריכה פרוטה בשביל להתקדש, ואינו יכול לקדש אותה בהנאה שאינה רוצה להיות לבד, וכמבואר בגמ' בקידושין מא.א. שאצל אשה יש לסברא של טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו, ואי"ב שיקדשה בהנאה זו.
- 2 השבת אבידה. בהשבת אבידה אם מצא חפץ ששייך לעשות איתו דבר איסור האם אין על זה חיוב השבת אבידה. ולמשה פלאפון לא כשר, שאין זה הפנא דאיסורא. אלא רק אפשר לעשות איתו דברי איסור.
- 3 שוחט פרה מעוברת. לכאורה כל שוחט פרה מעוברת מדוע אינו עובר על האיסור של אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד. וקשיא זו היא לשיטת הרא"ש שבו הטעם דפרה אדומה מעוברת פסולה מטעם שהיו כמו שחט דבר אחר עמו, ואם שחטתה על העובר נחשב כדבר אחר, אי"ב קשה בכל פרה מעוברת שיהא לאיסור אותו ואת בנו.
- 4 ע"מ שאני צדיק גמור. בגמ' קידושין מט"ב שנינו מי שקידש אשה והיה רשע ואמר לה שהוא מקדש אותה ע"מ שהוא צדיק גמור הוי ספק קידושין שמא הרהר תשובה בלבו, א"כ מדוע קידש בפני עדים פסולים מחמת עברה אינה מקודשת כלל, ותהיה מקודשת מטעם שמא הרהרו תשובה.
- 5 האם בני ישראל בקשו לעבור בארץ אדום. בפר' השבוע, במדרש כ"ג על גבול ארץ אדום לאמר, וברש"י כתב מגיד מפני שנתחברו כאן להתקרב לעשוי הרשע נפרצו מעשיהם וחטרו הצדיק הוזה, ובמדרש כתוב על מה שבני"י ביקשו לעבור דרך ארצו נחשב שהתחברו לרשע, וצ"ב הרי מסעותיהם היה עפ"י ה' ואיך אפ"ל שהם בקשו לעבור דרך ארצם שבגלל זה נפטר אהרן.

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה על סך 1000 ₪.
2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
5. שימו לב: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com ולברורים ופרטים נוספים בטלפון 057-3154010 נא לציין שם וטלפון על התשובות. כמו"כ נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות ענו.

אנו חוזרים ומבקשים, השולחים בכתב יד, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס.

